

[Lennart Larson.]

Hvorledes skal de øvrige kreditinstitutter indpasses i dette, hvad vil det betyde? Vi har fået at vide, at øvrige pengeinstitutter skal ikke nedsætte deres låneloft til gengæld for den likviditet, der kommer i postgiro-banken, og derfor må det være rimeligt, at vi får at vide, hvad det betyder i yderligere forbrugsstigning.

Et andet væsentligt spørgsmål må være likviditeten for erhvervslivet. I erhvervsdebatten i går sagde handelsministeren jo til folketinget, at vi er nødt til at flytte ressourcer fra det offentlige forbrug og over til erhvervslivet, til industri og erhvervsliv i øvrigt. Ja men er ministeren ikke enig med handelsministeren om, at man skal ikke fratage erhvervslivet nogen likviditet, man skal flytte den tilbage til erhvervslivet? Her er det altså et spørgsmål om, at man opsuger en del af vor samfundslikviditet, for man må jo huske på, at der bliver ikke flere penge ud af dette. Det er den samme kasse, vi tager af, vi flytter den bare et andet sted hen. Jeg minder om, at der på Industrirådets generalforsamling i går udtryktes ængstelse for, hvorledes vor industri skal klare sig fremover likviditetsmæssigt, da man i dag ikke er i stand til at opnå lån selv til nødvendige erhvervsmæssige investeringer for at klare vor udvikling herhjemme.

Det var også rart at få belyst i det politisk-økonomiske udvalg, om midlerne skal gå til offentlige investeringer, eller hvorledes man vil bruge de midler, man får ind.

Alle disse spørgsmål synes jeg er meget væsentlige, og jeg vil bede om at få dem behandlet i politisk-økonomisk udvalg. Derfor vil jeg bede om at få en fornyet udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling, for at folketinget kan være orienteret om, hvad det betyder samfundsøkonomisk på dette område.

Jeg skal som sagt ikke vende tilbage til alle de ting, vi drøftede under første behandling, men det er jo rigtigt, som den konservative ordfører også sagde, at de samfundsressourcer, der skal bruges i vort samfund, er jo til stede, vi har i vort samfund haft et bankvæsen, der har formået at klare disse opgaver, og derfor vil det være et misbrug af samfundsressourcer. Jeg forstår heller ikke meningen med, at man netop i en spare-tid, netop i en tid, hvor befolkningen ikke

har ret stor tillid til, at de reformer, vi laver herinde, kan lykkes, skal til at blande sig ind i det, man har kunnet klare uden for det offentlige område, og måske komme ud for en ny fiasko.

Jeg vil gerne slutte af med at sige, at det er vel lige ved at blive sådan, at ministeren opbygger en stat i staten. Det er jo en stor, alsidig forretning. Vi har to meget væsentlige punkter på dagsordenen efter dette, vedrørende Store Bælt og Saltholm. Vi har driften af statsbanerne, vi har driften af postvæsenet, vi har hele levnedsmiddelloven, vi har hele miljøloven, som er en af de allerstørste reformer, ministeren har gennemført, inden ministeren går. Oven i alt dette skal ministeren nu også til at lede en bankvirksomhed, noget, der kræver en stor erfaring; det er et meget svært område at sætte sig ind i. Det må i hvert fald kræve en meget stor selvtillid, og man må håbe, at der udover ministeren selv også må være andre, der har denne tillid til ham, hvis lovforslaget bliver vedtaget.

Som sagt, venstre kan ikke medvirke til dette og må anmode om en fornyet udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling, for at folketinget kan være orienteret om dette lovforslags betydning for det samfundsøkonomiske billede, inden der bliver taget endelig stilling ved tredje behandling.

Gudme: Den betænkning, der foreligger, er, for så vidt angår det, som det radikale venstre tilkendegiver, ikke ganske tilfredsstillende. Den blev til forleden dag, i forgårs, hvor alle havde lidt travlt, og hvor der måske ikke var den fornødne tid til at få sat standpunktet på papiret; derfor kom der til at stå, at det skulle blive udtrykt her i dag ved andenbehandlingen, hvilket principielt er en uvane. Men så må vi jo gribe lejligheden nu, samtidig med at vi naturligvis må tage det fornødne hensyn til den hårdt presede dagsorden og det sene tidspunkt på eftermiddagen.

Vi kan vel sige om den udvalgsbehandling, der har fundet sted, at vi i grunden ikke er kommet ret meget videre, end vi var ved første behandling. Vi har vendt nogle sten for at se, hvad der var neden under dem, og vi kan vist også sige, at det, vi fandt, var det, vi havde ventet at finde. Vi sagde ved første behandling, at det, man gennemfører